

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **S. A.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. října 2020, č. j. OAM-481/ZA-ZA12-ZA13-2020, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

- 2. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou. Domnívá se, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také

jen „ČR“) byla zkrácena na svých právech. Je toho názoru, že žalovaný v předchozím řízení porušil následující ustanovení:

- § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu v souvislosti s: § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť došlo k jeho nesprávné aplikaci; § 12 a) a 12 b) zákona o azylu, jelikož žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu; § 14 zákona o azylu, protože žalovaný nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany ve smyslu tohoto ustanovení a § 14a zákona o azylu z toho důvodu, že žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy. Dále měl být porušen čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož v případě návratu jí má hrozit mučení, nelidské a ponižující zacházení či trest. Zároveň porušil ustanovení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřesvědčivé; § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo a ustanovení § 52 správního řádu, jelikož žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.
3. Žalobkyně zejména namítala, že jí svědčí udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 až 14a zákona o azylu. Především dle ustanovení § 12 písm. b) citovaného zákona, jelikož je příslušnicí sociální skupiny – rodina ohrožená věřiteli. Ze stejného důvodu jí případně měla být udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Důvody pro její udělení přdestřela žalovanému svou věrohodnou výpověď.
 4. Neztotožňuje se se závěrem správního orgánu, který naznal, že v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany nesplnila podmínky pro meritorní projednání předmětné věci. Doplnila, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci dovodil nesprávné závěry ohledně jím konstatované neexistence azylově relevantního nebezpečí v zemi jejího původu. Žalovaný se také nedostatečně zabýval otázkou přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí újmy, která jí hrozí. Tatáž pochybení lze dle jejího názoru naznat i ve vztahu k otázce možného udělení tzv. humanitárního azylu.
 5. Žalobkyně má za to, že žalovaný jednal v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, jelikož nezjistil dostatečně skutkový stav věci, zároveň porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu - jeho rozhodnutí totiž nebylo dostatečně odůvodněno. Její žádost byla zastavena dle ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s ustanovením § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako nepřijatelná, a to pro její opakované podání. Zároveň bylo vyhodnoceno, že nesdělila žádné nové důvody a skutečnosti, které by nemohla uplatnit již v řízení původním. S těmito závěry se žalobkyně neztotožňuje. Má za to, že zvýšení intenzity výhrůžek od věřitele zakládá nový důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se měl touto problematikou proto zabývat podrobněji.
 6. Ve vztahu k otázce možného udělení tzv. doplňkové ochrany dále upozornila na obnovený konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem. Žalovaný si v tomto směru neobstaral dostatek podkladů a aktuálních zpráv o zemi původu. Rozhodnutí v její věci bylo vydáno za eskalace tohoto konfliktu a není doposud zcela zřejmé, jaký bude mít vliv na celkovou stabilitu země. Žalobkyně vnímá i tato pochybení správního orgánu jako

nezákonná a nepřezkoumatelná.

7. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že žalobkyní bylo rovněž navrženo, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Této žádosti bylo vyhověno, jak se podává z usnesení nadepsaného soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 30 Az 14/2020 – 22.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby, podle jeho názoru námitky uplatněné v žalobě nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Přdestřel, že žalobkyně nejen v době před vydáním nyní napadeného správního rozhodnutí, ale i v podané žalobě uvedla skutečnosti, které není možné hodnotit jako nové a ty, které by odůvodnily meritorní posouzení její věci.
10. Upozornil především na skutečnost, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v pořadí již podruhé, tedy opakovaně, v ní uvedla stejné důvody jako v žádosti předchozí. Konkrétně se jednalo o obavy ze strany jejího věřitele. Žalobkyně dle jeho mínění neuvedla žádné nové skutečnosti ve smyslu na ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyní uplatněnými důvody se správní orgán již zabýval v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž ty vedly k jejímu zamítnutí. Žalovaný zdůraznil, že toto první rozhodnutí ve věci bylo posléze podrobeno soudnímu přezkumu, který tyto jeho závěry potvrdil.
11. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala druhou (opakovanou) žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, posoudil žalovaný důvody této žádosti a provedl jejich srovnání s důvody prezentovanými v žádosti předchozí (v tomto směru odkázal na str. 3 napadeného rozhodnutí). Žalovaný bral rovněž v potaz informace o zemi původu, které si shromáždil, a ani po jejich vyhodnocení nedospěl k závěru o možné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
12. Žalovaný neshledal, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Podklady a informace, které si v tomto směru opatřil, shledal za zcela aktuální a relevantní a podotkl, že žalobkyně měla možnost se k nim vyjádřit, případně je doplnit. Této možnosti nevyužila. Její pozdější snaha o zpochybnění takto zjištěného skutkového stavu proto nyní není na místě. Žalovaný také konstatoval, že: *„Ostatně ani v žalobním podání nepředkládá důkazy zpochybňující závěry žalovaného, které ve správním rozhodnutí vyslovil. Ozbrojený konflikt, na nějž žalobkyně poukazuje, se týká území Náhorního Karabachu, zatímco žalobkyně naposled před svým odjezdem z Arménie pobývala v Jerevanu.“*
13. Vyjádřil zároveň přesvědčení, že při svém rozhodování nevybočil z mezí stanovených v § 10a odst. 1 písm. e), § 10a odst. 2, ale ani § 11a odst. 1 zákona o azylu, jestliže druhou žádost posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by

svědčily pro hrozbu pronásledování (§ 12 zákona o azylu) nebo pro hrozbu vážné újmy (§ 14a zákona o azylu).

14. Konečně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a správní spis, přičemž je toho názoru, že závěry, k nimž dospěl, jsou přezkoumatelné a na sebe logicky navazující. Žalobkyně nebyla postupem žalovaného zkrácena na svých právech.
15. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání

16. Při jednání soudu dne 30. 3. 2021 setrvala žalobkyně na svých dosavadních vyjádřeních a postojích. Po zahájení jednání odkázala na obsah žaloby na č. l. 1-3 soudního spisu. Dodala, že pokud existuje nějaká možnost, aby ona a její dcera (pozn. soudu – dcera žalobkyně je rovněž žadatelka o mezinárodní ochranu, zdejší soud vede její věc pod sp. zn. 30 Az 15/2020) mohly zůstat v ČR, ráda by tuto možnost využila. Poukázala na to, že jsou obě pracovité, její dcera je v ČR zaměstnaná a ona si práci aktivně hledá. Slíbila, že budou soběstačné a na státu nezávislé.
17. Jelikož žalovaný nebyl jednání přítomen (řádně se omluvil), konstatoval následně krajský soud podstatný obsah správního spisu. Žalobkyně v průběhu jednání nečinila žádné návrhy na doplnění dokazování. V závěru požádala nadepsaný soud, aby jí dal šanci zůstat v ČR, pokud taková možnost existuje. Setrvala na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
19. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
20. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu **důvodnou neshledal**.
21. Krajský soud se věcí mezinárodní ochrany žalobkyně zabývá již podruhé. Předcházející rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně byla předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 31 Az 15/2019. V tomto řízení dospěl zdejší soud ve shodě se žalovaným k závěru o nedůvodnosti její žaloby a rozsudkem ze dne 24. 3. 2020, č. j. 31 Az 15/2019 – 23, ji zamítl. Z podnětu kasační stížnosti žalobkyně se posléze věcí zabýval i Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Azs 121/2020. Kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 13. 7. 2020, č. j. 10 Azs 121/2020 – 52, pro nepřijatelnost.
22. U zdejšího soudu je v současné době vedeno pod sp. zn. 30 Az 15/2020 také řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně L. P.– dcery žalobkyně.

Krajský soud pouze podotýká, že projednal obě tyto úzce spolu související věci a rozhodl o nich ve stejný den – také ve věci sp. zn. 30 Az 15/2020 shledal žalobu nedůvodnou.

23. „Prvním“ rozhodnutím žalovaného ze dne 7. srpna 2019, č.j. OAM-19/LE-LE26-ZA13-2019, bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava žalobkyně z jejího věřitele, jelikož po smrti manžela byla povinna ke splácení dluhů ona. V zemi původu jí mělo srazit vozidlo. Tento čin připisuje právě zmíněnému věřiteli. Jiný incident neuvedla. Žalovaný se těmito důvody zabýval a po jejich řádném zhodnocení dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
24. Ze správního spisu krajský soud dále konstatuje, že dne 28. 7. 2020 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž dne 7. 8. 2020 poskytla k podané žádosti další údaje. Sdělila, že se jmenuje S. A., žádná jiná jména ani příjmení neužívala ani neužívá. Narodila se v obci v oblasti Armavir v Arménii (bývalém SSSR). Nebyla nikdy oficiální členkou žádné strany nebo organizace, ani není nijak politicky angažovaná, pouze její manžel byl politicky aktivní. Žalobkyně je křesťankou, je vdova a má sedm dětí. Posledním místem jejího bydliště ve vlasti byl Jerevan. Arménii opustila dne 10. 6. 2018, kdy letěla z Arménie do Moskvy, kde pobývala až do roku 2019. V lednu 2019 letěla s dcerou z Moskvy do Prahy. K předchozím pobytům ve státech Evropské unie uvedla, že nikdy v žádném státě EU nepobývala a také nikdy neměla udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu žádala v ČR v lednu 2019. Ke svému zdravotnímu stavu jmenovaná uvedla, že byla v ČR operována, v současné době užívá léky na spaní a krevní tlak. Mívá boleti hlavy a špatný krevní oběh. Také má potíže se štítnou žlázou. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu konstatovala, že důvod je totožný jako v předchozím řízení. Půjčila si peníze, něco splatila, ale nebyla schopna uhradit celou částku. Lidé, kterým dlužila, ji začali pronásledovat. Věřitel chce peníze zpět a dochází ke konfliktům mezi tímto věřitelem, její dcerou Susan a zetěm. Vyhrožoval, že pokud ji v Arménii uvidí, zabije ji.
25. Žalovaný dospěl k závěru, že tyto uváděné motivy jsou v podstatě shodné s těmi, které žalobkyně uváděla již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenované vycházel především z jejich výpovědí, rozhodných součástí řízení k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-19/LE-LE26-2019 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 26. 5. 2020; Informace MZV ČR, č. j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020; ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi: Arménie z roku 2019 a ze Zpráv ČTK *Ve sporu Arménie a Ázerbájdžánu o Karabach se znovu střílí* ze dne 28. 9. 2020 a *I přes nové příměří jsou v Náhorním Karabachu další mrtví* ze dne 19. 10. 2020. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenované o udělení mezinárodní ochrany.
26. Žalobkyni byla dne 22. 10. 2020 dána možnost, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Této možnosti využila, ale žádné další podklady nedoplnila.

27. Dle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
28. Stěžejní otázkou, kterou musí krajský soud v tomto případě posoudit, tak je, zda skutečnosti uplatňované žalobkyní v řízení o její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, lze podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Z povahy věci přitom vyplývá, že nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu citovaného ustanovení musí být relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, tj. musí svědčit o tom, „že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“ [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Novou skutečností může být i podstatná změna celkové situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu.
29. V souvislosti s předestřenou právní úpravou, která na posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve věci žalobkyně dopadá, považuje krajský soud za vhodné úvodem nastínit i některé závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
30. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu je správní orgán povinen uvést zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
31. Ve svém usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017 – 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
32. Za vhodné považuje krajský soud připomenout i závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v jeho rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66, kdy konstatoval, že „[p]ro posouzení otázky, zda se v daném případě skutečně jedná o novou skutečnost, je podstatné především srovnání důvodů obou stěžovatelských žádostí,“ a odkázal rovněž na závěry svého rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dle nichž „*ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou*

rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí [...].“

33. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že pokud jde o první žádost žalobkyně ve věci poskytnutí mezinárodní ochrany, jsou údaje, které o jejím osudu uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě i na straně 2 - 3 napadeného rozhodnutí, přesné a pravdivé.
34. Stejně tak pokud jde o druhou, nyní projednávanou, žádost žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany ze dne 28. 7. 2020, je nutno dát žalovanému za pravdu v tom, že jako jediné důvody pro její podání uvedla obavu z pronásledování od muže, který ji půjčil peníze, které nebyla schopna splatit. Žalobkyně k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ještě doplnila, že dochází k určitým konfliktům mezi věřitelem a její dcerou S. se zetěm. Věřitel vyhrožoval, že pokud dotyčnou v Arménii uvidí, zabije ji. Žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí konstatoval, že tyto důvody a jejich možná vzestupná intenzita ještě samy o sobě neodůvodňují opětovné meritorní projednání věci. Její opakovaná žádost o mezinárodní ochranu se nikterak netýká změny situace v zemi jejího původu, důvodů jejího odchodu z vlasti ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít. Nijak nedopadá ani na důvody, pro které by měla mít obavu z návratu do vlasti.
35. Pokud žalovaný vyhodnotil tyto žalobkyní udávané důvody její opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako zcela irelevantní skutečnosti z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohou vést k opakovanému meritornímu posouzení její žádosti, nemůže krajský soud jinak, než se s takovým závěrem plně ztotožnit. Tyto skutečnosti opravdu nemohou být způsobilé svědčit o tom, že by žalobkyně mohla být ve své vlasti pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by přímo jí hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. Podrobněji tento svůj závěr rozvedl žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí, krajský soud na jeho závěry odkazuje.
36. Krajský soud dále naznal, že žalovaný se také v souladu se shora uvedenými judikatorními závěry neopomněl zabývat tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle Zprávy ČTK ze dne 19. 10. 2020 sice pokračují boje mezi Arménií a Ázerbájdžánem v Enklávě Náhorní Karabach v jihozápadním Ázerbájdžánu (dále také „Zpráva“), avšak ani z této Zprávy nevyplývá, že by bylo samotné území Arménské republiky zasaženo ozbrojeným konfliktem. Tyto materiály lze přitom považovat za aktuální i v době rozhodování soudu. Jak nadto sdělila sama žalobkyně, adresou jejího posledního bydliště bylo město Jerevan, kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Krajský soud je proto toho názoru, že od doby, kdy bylo meritorně rozhodnuto o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně, nedošlo k takovým změnám, které by mohly představovat novou skutečnost ve smyslu citovaného ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ani v tomto směru proto nebylo možné shledat důvody pro opakované posouzení její žádosti.

37. Krajský soud shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. O namítané nepřezkoumatelnosti nemohla být proto, ve světle shora uvedeného, řeč. Ve shodě se žalovaným také krajský soud uzavírá, že žalobkyně neuvedla žádnou novu skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z návratu do ní.
38. V souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu tedy žalovaný posoudil správně opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 7. 2020 jako nepřípustnou a řízení o ní dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
39. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Krajský soud však z obsahu správního ani soudního spisu nenaznal, že by žalovanému nějaké výlohy nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.
41. Nad rámec shora uvedeného krajský soud připomíná, že chce – li žalobkyně trvale pobývat v České republice, pak instituty zákona o azylu nejsou jedinými možnými instrumenty, kterými lze tento cíl zajistit; žalobkyně se může pokusit využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Zbývá pak ještě dodat, že v případě podstatné změny relevantních okolností, resp. objeví-li se nové skutečnosti a zjištění, má ta možnost podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. března 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce